

Házael González

Fa ara mateix deu anys, al març de 1994, qui això escriu tenia divuit anys acabats de complir, i aquestes coses del cinema feia temps que l'interessaven més del que ell mateix es podia pensar... i deu anys no són res, però aquests ja centenaris "fulls de cinema" que avui ens ocupen i que ens han acompanyat tota aquesta estona fent la nostra existència cinèfila més agradable, es mereixen un petit article per moltes raons.

Començem pel principi: el primer *Temps Moderns* que em va caure a les

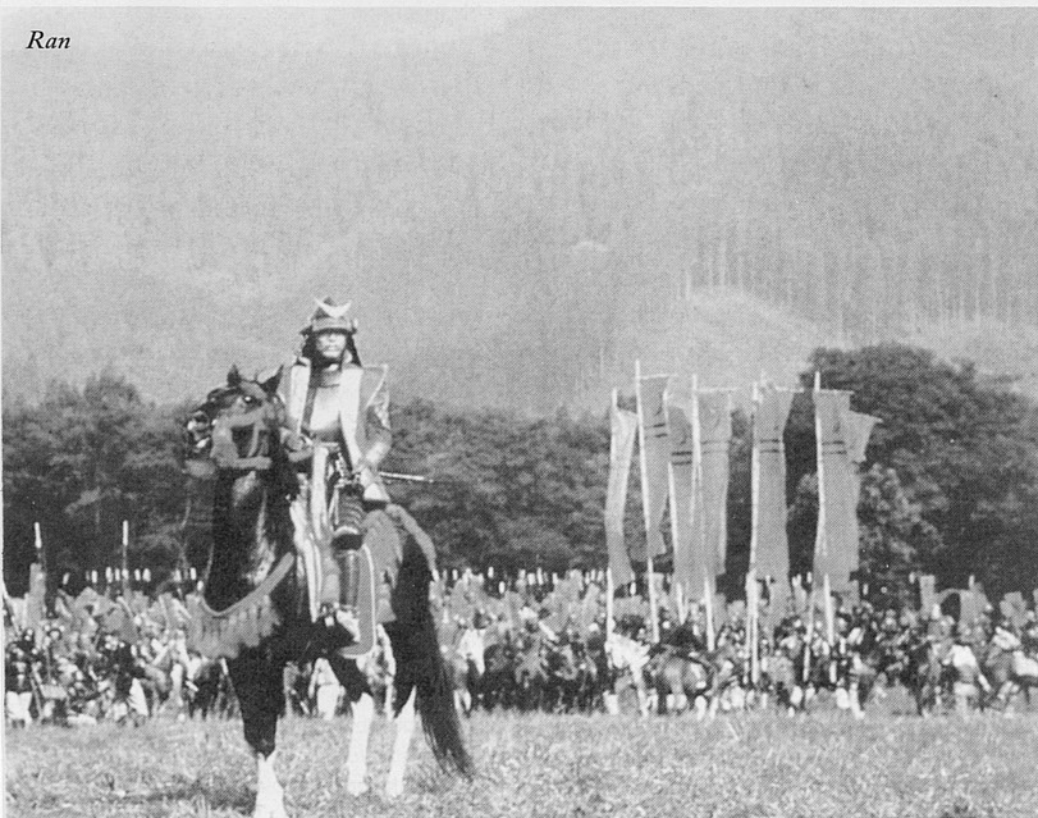
com jo cercava: ressenyes, dades i opinions cinèfiles, coses que a una illa com la nostra no eren precisament massa bones de trobar... I així va ser com poc després vaig arribar al Centre de Cultura, la nostra filмотeca particular (la primera pel·lícula que vaig veure allà va ser *El Club de los Poetas Muertos*), i al mateix temps vaig començar a col·leccionar la nova publicació un mes darrera l'altre, i amb aquella tendresa de fa deu anys, a vegades pensava allò de "i si qualche dia jo mateix puc arribar a sebre tant de cinema com per a escriure dins aquesta revista?"...

bona salut). Baixant un poc més arribaves a l'Hispania (tristement desaparegut aquest setembre, i que aviat només serà un record, fins i tot l'edifici), i cap a l'altre costat (Avingudes i Plaça Espanya) la sala ABC (qui arrossegava l'estigma de haver estat una sala X als seus inicis), el ja citat Palacio Avenida, la Sala Augusta (llavors amb només dues sales, la més grossa amb unes llànties que en aquest cas ens recordaven *La Aventura del Poseidón*), i el Rivoli (aleshores, també amb una única sala). Els altres cinemes comercials (la Sala Astoria, el Lumière, i el Salón Rialto) ja eren més lluny, i això dels multicinemes que avui ha acabat amb les sales petites era una mena d'invent a mitg camí entre el cel i l'infern que encara no existia a les nostres illes..., i ja no diguem res de publicacions impreses o electròniques, és clar.

Els anys varen anar passant, les meves vivències personals em portaren cap a Barcelona i Madrid, ciutats amb totes les sales del món on feien pel·lícules de tota mena, per retornar després cap aquí de nou i descobrir tots els nous canvis, els bons i els dolents... i així, sense adonar-me, un dia vaig veure que ja feia bastants d'anys que això del cinema encara m'interessava molt. I va ser allà quan el meu amic Jordi Vidal em va dir: "escolta, i per què no parles amb Jaume Vidal, de *Temps Moderns*? Que no et faria il·lusió escriure qualche allà?". I mira per on... és ben cert allò que diuen de que els somnis es compleixen.

Ja fa deu anys, molt de temps i al mateix temps no gaire... i ara, al *Temps Moderns* núm. 101, pens que tampoc n'he après tant de cinema com per a considerar-me crític, però com que tanmateix ja he conegut a uns quants d'aquells crítics pedants i repelents que no diuen res més que allò que a ells els agrada o no, jo preferesc continuar fent el mateix que he fet sempre: anar al cinema, passar una bona estona i gaudir d'un bon film, i després donar-li un ull al darrer número de *Temps Moderns*, per veure com continua aquest món de cel·luloide que mai deixa de sorprendre... i no sé si avui per avui he arribat a sebre tant de cinema, però això de posar per escrit les meves petites col·laboracions dins aquesta revista nostra, em deixa ben satisfet. Després de tot, deu anys són deu anys... 🍷

Ran

mans va ser al Palacio Avenida, un d'aquells cinemes antics, gros, vell, i amb una aranya al sostre (em referesc a una llàntia) plena de teranyines que els espectadors mai perdiem de vista pensant allò de "caurà, no caurà?". Al vestíbul, amb el petit cartró que en aquell moment era l'entrada (perquè encara no existien les entrades electròniques), em varen donar un plec de vuit pàgines impreses amb tinta verda i ni tan sols grapedes, però plenes d'articles relacionats amb el cinema, just allò que un jove

Cal recordar que per comprendre tot això dins la seva mida ens hem de situar, certament, a altre món: fa deu anys, el recorregut cinematogràfic a Palma era ben limitat, encara que també molt més casolà. Els puntals (cinemes amb més d'una sala, o més bé, com deien abans, "amb moltes sales") eren el Chaplin (afortunadament encara existeix, fins i tot amb una sala de més), amb aquell gegantí cartell de *Ran* de Kurosawa a la vora del bar; i el Metropolítan (qui també aguanta amb